

[Finansministeren.]

for de største indtægter må sikkert skyldes den før omtalte noget elastiske overgrænse for beskatningen på disse indkomstrin, som sættes af det ubegrænsede skattefradrag. Derimod synes denne grænse ikke at have ydet de noget lavere konstante indtægter nogen synderlig beskyttelse. Når skatte­stigningerne for indtægter under en halv snes tusinde kroner har været endnu lavere end for de største indtægter, kan det næppe tilskrives det ubegrænsede skattefradrag. På disse indtægstrin er skattefradraget jo beskedent i forhold til indtægten. Der er her tale om virkningen bl. a. af de højere forsørgerfradrag og andre ændringer i skat­larne til gavn for de dårligst stillede.

En sammenligning med indkomstbeskat­ningen i en række andre lande tyder lige­ledes på, at beskatningen af de store stabile indtægter ligger forholdsvis lavt i Danmark. I USA, England, Holland og Sverige be­skattes de største indtægter således med 60—90 pct. af den samlede indtægt, medens de tilsvarende konstante indtægter her i landet beskattes med omkring 50 pct. Til gengæld er indkomstbeskatningen her i landet for de lavere indtægter og mellem­indtægterne noget højere end i de nævnte fire lande.

Der er som allerede nævnt ingen tvivl om, at det ubegrænsede skattefradrag sætter en vis elastisk overgrænse for den samlede indkomstbeskatning af meget store kon­stante indtægter. Hvis indtægterne derimod er variende fra år til år, kan de, som jeg allerede har nævnt, blive beskattet meget hårdt efter de gældende regler. De fore­liggende oplysninger tyder heller ikke på, at skattefradraget yder de lavere indtægter og mellemindtægterne nogen særlig beskyt­else. Den beskyttelse for skatteyderne, som det ubegrænsede skattefradrag yder, er så­ledes ret problematisk for alle andre end netop de skatteydere, der har meget store konstante indtægter. Hvis man derimod — som foreslået — begrænser skattefradraget, kan merbeskatningen af stigende og vari­erende indtægter nedsættes væsentligt.

Jeg skal iøvrigt som nævnt ikke nærmere omtale forslagene enkeltheder, som jeg havde lejlighed til at gøre rede for ved for­slagene fremsættelse her i tinget i maj sidste år. Blot vil jeg gerne benytte lejlig­

heden til at gøre opmærksom på, at det med den foreslåede begrænsning af skattefra­draget har været muligt at nedsætte selve skattesatserne. Dette betyder både en reel skattnedsættelse særlig for mellemindkom­sterne på mellem 10 og 15 pct., og at beskat­ningen af indtægtsstigninger i det første år reduceres ret betydeligt.

Hvis en københavnsk forsørger uden børn, der i en årrække har haft en konstant ind­tægt, opnår en indtægtsforøgelse på 1 000 kr., vil denne indtægtsstigning i øjeblikket blive beskattet med 34 pct. for det første skatteår, dersom udgangsindtægten var mellem 9 000 og 10 000 kr. Efter forslagene nedsættes beskatningen i dette tilfælde fra de 34 pct. til 29 pct. For skatteydere med højere ind­tægter er de foreslåede nedsættelser større. Ved en oprindelig indtægt på 15 000 kr. nedsættes skatten af indtægtsstigningen så­ledes fra 52 pct. til 29 pct., ved 28 000 kr.s indtægt er der tale om en nedsættelse fra 73 til 55 pct., og for de allerstørste indtægter, hvor beskatningen af indtægtsstigninger i øjeblikket kan nå helt op på godt 130 pct., bliver der efter forslagene højst tale om 65 pct.

Jeg tror, at disse nedsættelser i beskat­ningen af indtægtsstigninger i høj grad vil fremme interessen for at øge indtægten, hvadenten det drejer sig om lønarbejde eller selvstændig virksomhed. Og jeg tror tillige, at gennemførelse af de foreslåede bestemmelser vil stimulere opsparingen væ­sentligt. Det er nu engang sådan, at de fleste mennesker har lettere ved at spare, når de forøger deres indtægt. Det er sikkert langt vanskeligere at øge opsparingen gennem ned­settelse af det forbrug, man nu engang har vænnet sig til.

I denne forbindelse kan jeg også nævne forslagene bestemmelser om, at indkomst­skatten for det store flertal af skatteydere med indtægter op til knap en snes tusinde kroner beregnes med faste procenter. Den almindelige indkomstskat til staten udgør efter forslaget 17 pct. af den del af ind­komsten, der overstiger de faste personfra­drag, som udgør 2 500 kr. pr. person, altså 5 000 kr. for et ægtepar. På tilsvarende måde udgør kommuneskatten i de enkelte kommuner en fast procent af den del af indtægten, der overstiger de kommunale personfradrag. Disse udgør indtil 1 500 kr.